

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 109. Argumentum nonagesimum nonum. Ex eo quòd id non solùm
sit contra regulas prudentiæ; sed & contra zelum, & curam salutis
peccatorum illorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ad Religionem indignos, nimia facilitate credendi, dictis in circumstantiis.

1187. Confirmatur tertio, quia certum est prudentiam non permittere Confessario fidem habere peccatori de contritione sua testimonium ferenti, dum morale est periculum, ne peccator eo in testimonio non solum decipiat Confessarium, sed & seipsum. Neque enim prudentia ipsi permittit exponere se morali periculo deceptionis, in re tanti momenti, in qua utique periculum illud deceptionis conjunctum habet periculum irreverentiæ & nullitatis Sacramenti. Atqui morale est periculum, ne peccator eo in testimonio Confessarium decipiat, vel à seipso ipse decipiatur, maxime dum peccator vel consuetudinarius est, vel post ejusmodi testimonium sæpius, citò, & facile relapsus, & hæcenus inemendatus. 1°. quia, ut sapienter advertit Eminentiſſimus Denhoffius §. 11. nesciant plerique peccatores quid profus requiratur ad contritionem in supernaturalem, etiam imperfectam, quod utique in tantum immutare debeat totum hominem interiore exteriorumque, ut ex toto corde jam amet, quod antè oderat, & ex toto corde odio habeat, quod antè amabat. 2°. etiam dicit quod id scirent, nulli in dispositione cordis sui discernenda magis cæci sunt, quam magni peccatores, præsertim consuetudinarii, & recidivi: cum consuetudo & frequens reipsum mirum in modum excæcet: nulli proinde facilius seducunt seipſos. 3°. S. Gregorius l. 20. Moral. c. 15. dicit, quod *hoc plerumque hominum animus habet proprium, quod maxime in culpa labitur, à sui adhuc longius cognitione separatur. Quia dum lux veritatis habita negligitur, permittit iustus Judex, ut nec amissa requiratur.* Quomodo ergo morale periculum non est, ne dum ex toto se corde contritum asserit, nec decipiat, nec decipiatur, maxime si consuetudinarius, vel in graviter culpam non semel dumtaxat, sed sæpius lapsus & relapsus sit, idèdque, juxta S. Gregorium, à sui cognitione longius separatus, magis que & magis excæcatus? Quomodo tunc morale periculum non est, ne dum se toto corde contritum asserit, *mentatur iniquitas sibi, juxta oraculum spiritus sancti? Profectò si sæpe de se sibi mens ipsa mentitur* (prout idem Gregorius testatur) hoc maxime verum est in consuetudinariis & recidivis nostris. In quibus consequenter maxime verum est, quod laudatus Eminentiſſimus loco citato ait, *statuendum esse tanquam exploratum, manifestamque, solum ipsius confitentis de suo dolore & animi proposito testimonium non esse satis. Quoniam cum ipse accusator sit, idèdque reus, testimonium ejus in propria causa suspectum haberi debet, si Sacerdoti, qui fungitur officio Judicis, aliunde iustificentibus indicis (si è non manifestis) appareat rem seculis habere, vel certè de veritate multum dubitet.* 4°. prudentia non permittit credere signis æquè vel magis suspectis de falsitate, ac de veritate. Tale verò est testimonium consuetudinariorum, recidivorumque de sua ex toto corde contritione, quam dum non probant nisi per signa hæcenus fallaciter præstita; humana præsumptio est, quod dum alia modò signa non exhibent, quam illis omnino similia, signa præsentia æquè fallacia sint, seu de falsitate æquè suspecta, quam præterita: cum ex præteritis rationabilis sit conjectura de præsentibus omnino similibus. 5°. Confessarius prudenter credere non potest verbali testimonio eorum, qui sæpius admoniti in confessione, ut præcipua fidei mysteria, aliaque sæuti necessaria addicerent, sæpius id promiserunt, sed semper ex salutis incuria neglexerunt. Nec eorum, qui proxima mortaliter peccandi occasionem se deserturos sæpius polliciti sunt, nec tamen deseruerunt.

Tom. III.

Nec usurariorum, aliorumque injustorum deceptorum rei alienæ, qui eam restituerè sæpius spondederunt, & non restituerunt, cum possent. Nec debitorum, qui sæpe protestati sunt, debita sese soluturos, nec solverunt, cum essent solvendo. Nec inimicitias gerentium, qui sæpe promiserunt, quod se cum inimicis reconciliarent, nec fecerunt. Nec peccantium ex habitu, qui frequenter si lem dederunt, se seriò allaboraturos vitiosis habitibus suis eradicandis, & prorsus neglexerunt. Talibus (inquam) Confessarius prudenter non credit, nec absolutionem impendit, absque cautione operum, etiam si ratio manifesta non appareat in contrarium, uti docent Concilia, cumque ipsis S. Thomas Villanovanus, S. Carolus Borromæus, S. Franciscus Xaverius, S. Franciscus Salesius, postea referendi. Et quoad usurarios concinit Doctor Angelicus opusc. 42. (alias 73.) de usuris, edit. Paris. Qui etiam hæreticis post relapsum in hæresim, secundo reverentibus, tamen verè se reverti asserentibus, 2. 2. q. 11. a. 4. ad 1. credi non vult. Quia, inquit, *Ecclesia... præsumit eos non verè reverti.* Similiter ergo consuetudinarii, & recidivi, toto se corde contritos asserentibus, qui sæpius emendationem polliciti sunt, nec se tamen emendarunt, Confessarius, absque cautione operum, prudenter non credit, nec absolutionem impendit, etiam si ratio manifesta non appareat in oppositum.

CAPUT CIX.

Argumentum nonagesimum nonum.

Ex eo quod id non solum sit contra regulas prudentiæ, sed & contra zelum, & curam salutis peccatorum illorum.

1188. **Q**uia scilicet vehementer obest ipsorum salutem, quod eorum verbis & promissis, absque cautione operum, facile credatur. Dum enim ipsi in Confessarios iudicant facile credentes, facilitate proinde absolventes; istà facilitate seducti, non fatigunt verè plenæque conversionis gratiam à Domino magnis orationibus, & pœnitentiæ operibus, prout oportet, impetrare. Et propterea nec plene convertuntur, nec peccatorum remissionem consequuntur, nec emendantur, sed in solitis criminibus vivere pergunt: & sicut in illis vivunt, sic & moriuntur, & in æternum pereunt. Ut proinde de talibus Confessariis merito propheta dixerit, quod *hoc sunt lapsus, quod quando frugibus, quod turbidum sidus arboribus, quod armentis pestilens vastitas, quod navis quis sæva tempestas... Non concedit pacem facultas ista, sed tollit; nec communicationem tribuit, sed impedit ad salutem... per quam subtilis inimicus, impugnandis adhuc lapsis œculis populatione grassatur, ut lamentatio conquiescat, & dolor fiat, ut delicti memoria evanescat, & comprimatur peccatorum gemitus, &c.*

CAPUT CX.

Argumentum centesimum.

Ex eo quod id pariter sit contra religionem Sacramenti Pœnitentiæ.

1189. **U**tpote quæ non permittit citra necessitatem eos absolvere, quorum indispositio, tamen manifesta, est tamen valde probabilis, vel saltem dubia. Cum scriptum sit, *Nolite margaritas spargere ante porcos*; nec Sacramenti religio permittat, ipsum absque necessitate exponere periculo frustrati valoris, & effectus. Atqui peccatorum illorum indispositio, si certa non sit, & ma-

Bbb 2